

sziget felé, minden irányból. A nedves sziklákon a partraszállók újabb láncra kapaszkodott fölfelé. Az ejtőernyősök úgy hulltak a halászfaluca háztetőire, mint az tulipánok. A robbanások megreszkettették a levegőt.

Es a pokol közepette, miután beásták magukat a templom falánál, a harminc szovjettengerész a golyószórait és gépfegyvereit a négy égtájnak fordította — délnek, keletnek, északnak és nyugatnak. Ebben a szörnyű, végső órában egyikük se gondolt az életével. Az élet kérdése már eldőlt. Tudták, hogy meghalnak. De halálukban is mennél több ellenséget akartak elpusztítani. Ez volt a harci feladatuk. Es ezt a végsőkig teljesítették.

Azonban az erők túlságosan egyenlőtlenek voltak...

A téglá- és vakolattörmelék-től ellepetten, amit a robbanó golyók ütöttek ki a templom falából, koromtól feketélő, izzadságban és vérben úszó arccal,

sebeikben az ujjasuk vattabélése, azzal tömték el, a harminc szovjettengerész egymásután esett el, utolsó leheletéig tüzelve.

Fölöttük ott lengett a hatalmas vörös lobogó, amit nagy matróztükkel és durva matrózcérnával varrtak össze, a legkülönbébb anyagokból, mindentől, ami használható csak akadt a matrózládákban. Összevarrták a féltve őrzött selyemkendőket, a málnaszínű gyapjúsálakát, a rózsás dohányzacskókat, a pi-paesszinű takarókat és trikókat. A polgárháború története első kötetének bíborszínű kalikókötését és a cseresznyeszínű atlaszon kivarrt Lenin- és Sztálinképet — a kujbisevi lányok aján-dékát — mind belevarrták ebbe az egyetlen, tűzpiros mozaikba.

Széditő magasságban, a rohanó felhők között, ott lengett, lobogott, lángolt a zászló, mint ha láthatatlan, óriás zászlótartó hozná, minden akadályt legyőzve, csaták füstjén keresztül, előre, a győzelem felé.

Fordította Gellért György

Azt hiszem, hogy mióta csak áll a világ, még sohasem mutatkozott meg oly világosan és meggyőzően a munkának élete és embereket átalakító ereje, mint ahogyan most, mindlunk, a munkások és parasztok államában.

Maxim Gorkij